

BABY FACE

JÓ DAL KÁLMÁN

Techno-kirakatok, neoncsőrengeteg, hologramspirál. Műmárvány lapok határolta csillogó klausztrófóbiával redőzött térszerkezet. Albert, Igor és én a bevásárlóközpont második szintjének egyik krémszínű festékréteggel bevont liftajtaja előtt.

Szókített hajú, távol-keleti nő lép ki a liftből, mobilját arcához szorítja, gúnyos tekintete átsiklik fölöttünk.

„Hülye quisling” – morogja Igor végigsimítva rövid, szókített sörtehaján. – „Halasszuk el a diverziós akciót.”

Albert farkasmosolyra húzza vékony, vértelen ajkát.

„Neked mindig a más nője kell.”

Igor körbepillant a jövő-menő embertömegben. Tetovált keze ökölbe szorul. Szemgolyója vérekes, pupillája zúzott gyümölcs.

„Csupa ellenség. Nekem nincs lelkem.”

Magamhoz szorítom a plasztik robbanóanyagot tartalmazó csomagocskát, és érzem, hogy erekcióm van. A kirakatokban a folyadékkristályos tévékészülékek ontják a különféle csatornák különféle műsorait.

A bibliofil könyvesboltban nézelődünk. Nietzsche, Kierkegaard, Heidegger. A kirakatüveg mögött bőrfejúek, harikrisnások, feketézók, menekültek. Albert egy puha borítású zsebkönyvet csúsztat a kezembe. A templomos lovagok titkai. Igor Lautréamont-kötetet böngész, szarvaink, karmaink csöndben nőnek a papírlapok közt matató ujjak surrogó neszében. A diktafonomba suttogom:

„Olyan hatalmasnak érzem magam, és mégis olyan fölöslegesnek.”

Fojtott, nyirkos levegőjű környék, a mesterséges tavacska moccsanatlan felületén piszkossárgán tükröződő félhold. Posztmodern épületkomplexum, csaholó vérebekkel a mértani pontossággal nyírt, pedáns franciakertben. A bazsarózsás selyemtapétával burkolt, erkélyes helyiségben a lányok orosz rulettet játszanak.

Anna a halántékához emeli a pisztolyt, és elsüti. Semmi. Márta lecsapja milk shake-es dobozát az asztalra, és felüvölt:

„Hülye kurva, szétrúgom a kopolyúdat!”

Eszter, egyik kezében törött üvegyakkal, a másikban pisztollyal, megáll előtte.

„Csitt.”

Márta ellenségesen körbetekint.

„Faszszopó gecik.”

A sarokban gubbasztó zulu siratóasszonyok feljajdulnak. Arcukon törzsi beavatásokon használt festékjelek, aszott testük görnyedten kuporog a támlátlan székeken.

Anikó felkel az asztaltól.

„Elkések a partymról.”

Anna Anikó vállára helyezi könnyű kezét.

„Várj. Te azt teszed, amit én mondok.”

Félig nyitott ajka Anikó nyakán. Táguló-zsugorodó univerzum, puhára borotvált, lucskos rejtély. Márta tengeri kagylót szorít magához, Eszter ujjai egy másfajta elragadtatás döfködő korlátai.

Izzadtan összefonódva szürcsölik magukba gyors vizű folyók nyirkos nedveit. Fák mély gyökézzettel a meddő talajban. Csikorgó csörlőjű, nyálkás kutak fölé hajló varázsmadarak.

Eszter megigazítja fején a töviskoszorút.

„Ősöreg vagyok, mint a kövek, vagy mint a néma, elnéptelenedett völgyek. Sárkány vagyok. Sóhaj vagyok. Csodálatos kislány vagyok.”

Álmatag szuszogás szüremlik elő a padlóra dobált díszpárnák közül. Kint az utcákat ellepik a babaarcú szörnyek, a harckocsik, a csillogó szemű megszállók. De mindez lényegtelen.

Albert ágyékkötőben dohányzik az erkélyen. Szemei smaragdkövek, tartása önelégült elbizakodottságot sugall. Kétágú, repedezett nyelvét kiölti, mellbimbóiban fémkarikák.

Play backról megszólal egy hang:

„Ki vagy te?”

Albert a mikrofonba duruzsolja:

„Földönkívüli.”